

SIR ARTHUR CONAN DOYLE
SHERLOCK HOL
SON MACERA
RLOCK HOLME
SON MACERA
ERLOCK HO M

portakal

İÇİNDEKİLER

KAYBOLAN KADIN	7
ÜNLÜ MÜŞTERİ	37
SOLUK YÜZLÜ ASKER.....	75
ÜÇ ÇATILI VİLLA	105
MAZARİN ELMASI	132
EMEKLEYEN ADAM.....	161
ASLAN YELESİ	190
SON MACERA	216

KAYBOLAN KADIN

Sherlock Holmes ayakkabılarıma gözlerini dikerek, “İyi de neden Türk?” diye sordu. Arkası hasır iskemleme yaslanmıştım ve uzattığım ayaklarım dostumun ilgisini çekmişti.

“Bunlar İngiliz ayakkabısı,” dedim biraz şaşırarak. “Oxford Caddesi’ndeki Latimer’dan aldım.”

Holmes yorgun bir sabırla gülümsedi. “Hamam!” dedi. “Hamamı kastediyorum. Neden vücudu gevşeten o pahalı Türk hamamını evdeki banyoya tercih ettin?”

“Son zamanlarda her yerim ağrıyordu ve yaşlı hissediyordum. Bu konuda Türk hamamı en iyi ilaç. Bütün sistemi temizleyen yeni bir başlangıç. Ayrıca Holmes, eminim mantıklı düşünen herkes için ayakkabımla Türk hamamı arasındaki ilinti açıktır, ama yine de bana bunu açıklamayı istiyorum.”

“Düşünce zincirimde anlaşılmaz bir taraf yok Watson,” dedi Holmes kötü bir gülümsemeyle. “Şimdi sana so-

racağım bir soruyla bu sabah kiminle arabaya bindiğini ortaya çıkaracağım. Aslında burada da aynı sonuç çıkarma taktiği söz konusu.”

“Bu örneğinin bir açıklama olduğunu düşünmüyorum.”

“Aferin Watson! Çok temkinli ve mantıklı bir sitem bu. Nereden yola çıktığımı anlatayım. Önce en sondan başlayalım. Senin paltonun sol yenine ve omzuna biraz çamur sıçradığı belli. Arabanın ortasında otursaydın bu lekeler oluşmazdı. Demek ki sen arabanın yan tarafında otuyordun ve yanında bir başkası vardı.”

“Mantıklı.”

“Çok basit, değil mi?”

“Peki ayakkabıyla hamam arasındaki ilinti?”

“O da çok basit. Sen ayakkabılarını hep belli bir şekilde bağlarsın, ama bu kez çift düğüm atılmış. Demek ki ayakkabılarını çıkarmıştın ve onları başka biri bağladı. Kim bunu böyle bağlar? Bir kunduracı ya da bir tellâk. Kunduracı olamaz, çünkü ayakkabıların yeni. Eh, bundan ne çıkarırsın? Elbette hamama gittiğini. Gülünecek kadar basit, değil mi? Aslına bakarsan Türk hamamı bir bahane.”

“Nasıl yani?”

“Sen vücudunun değişime ihtiyacı olduğunu söylemedin mi? Ben sana hava değişikliği önereceğim. Birinci sınıf bir

trenle ve kontlara yakışan yemeklerle Lozan'a gitmeye ne dersin dostum?"

Holmes koltuğuna yaslandıktan sonra cebinden bir not defteri çıkardı.

"Karşımızda çaresiz bir kadın var. Dünyanın en zararsız yarattığı ve çok yardımsever biri. Böyle olmasına rağmen hayatı tehlikede. Durmadan yer değiştiriyor, otelden otele gidiyor. Bazen barındırma derneğinde ya da bir pansiyonda kalıyor. Tilkiler dünyasındaki bir civciv gibi yenilip yutulsa kimse fark etmeyecek. Korkarım Lady Francis Carfax'ın başına kötü bir şey geldi."

Havadan sudan konuşurken dostumun birden bu konuya girmesiyle rahatladım. Holmes notlarına baktı.

"Lady Frances, Rufton Kontu'nun soyundan gelen tek kişi. Ailenin mirası erkekler üzerinden ilerlediği için ona pek bir şey kalmamış, fakat kısıtlı imkânlarına rağmen kadına düşen bazı şeyler var. Elinde İspanyollardan kalma, özel kesilmiş ve paha biçilmez bir elmasla süslenmiş gümüş bir takı var. Bu takı o kadar kıymetli ki hiçbir bankanın saklamasına izin vermiyor, hep yanında taşıyor. Kendisi pek genç sayılmaz, ama çekici. Yirmi yıllık kraliyet filusunun terk edilmiş son gemiciği gibi bir şey."

"Peki, ne olmuş bu kadına?"

"Ne mi olmuş? Sorun da bu ya! Bunu öğrenmek bizim işimiz. Yaşıyor mu yoksa öldürüldü mü? Alışkanlıklarına

bağlılığı herkesçe biliniyor. Nitekim dört yıl boyunca iki haftada bir Camberwell'de oturan, artık işten elini eteğini çekmiş, eski dadısı Bayan Dobney'ye mektup gönderiyordu. Bayan Dobney beni aradı. Beş haftadan beri Frances'ten tek satır bile alamamış. Kadın son mektubunu Lozan'daki Hotel National'dan göndermiş, ama oradan hiçbir adres vermeden ayrılmış olmalı. Kadının ailesi merak içinde. Çok zengin oldukları için bu meseleyi açıklayana verecekleri ücretin haddi hesabı yokmuş.”

“Şu Bayan Dobney bilgi edinebileceğimiz tek kaynak mı? Lady'nin mektuplaştığı başka kimseler de olmalı.”

“Yazıştığı bir kurum var Watson, o da bankası. Tek başına yaşayan hanımlar da hayatta kalmak zorundalar. Bu kadınların hesap cüzdanları günlük gibidir. Lady'nin Silvester'da hesabı var. Bu hesabı inceledim. Lozan'daki hesabını sondan bir önceki çekiyle ödemiş, ama çek çok kabarıkmuş, muhtemelen elinde nakit kalmıştır. Ondan sonra bir ödeme daha yapmış.”

“Nereye?”

“Bayan Marie Devine'e. Çek, Montpellier'deki Crédit Lyonnais bankasında üç hafta kadar önce bozdurulmuş. Elli sterlinlik bir çekmiş bu.”

“Kim bu Marie Devine?”

“Bunu da öğrendim. Bayan Devine, Lady Carfax’ın dadılığını yapmış. Bu çeki niye ona verdiğini öğrenemedim, ama senin araştırmalarının bir sonuç vereceğinden eminim.”

“Benim araştırmalarım mı?”

“Tabii. Aynı zamanda sağlık açısından da Lozan’a uçuyorsun. Biliyorsun, şu anda yaşlı Abraham ölüm korkusuyla yaşadığı sürece Londra’dan ayrılamam ben. Ayrıca burayı bırakmamamın başka nedenleri var. Scotland Yard ben olmayınca yalnız hissediyor. Suçlu camiasında telaşlı bir hareketlilik var. Sen git sevgili Watson! Mütevazı önerilerime ihtiyacın olursa bana istediğin kadar telgraf çekebilirsin, kelime başına iki peni alıyorlar.”

İki gün sonra Lozan’daki Hotel National’a yerleştim. Dünyaca ünlü müdürü Mösyö Moser bana her konuda yardımcı oldu. Söylediğine bakılırsa Lady Frances burada haftalarca kalmış. Buluştuğu kimseler ondan çok hoşlanıyormuş. Kendisi olsa olsa kırk yaşındaymış ama çok çekiciymiş, gençliğinde kesinlikle çok güzel olmalıymış. Kıymetli takı konusunda bir şey bilmiyordu Mösyö Moser, ancak Lady Carfax’ın yatak odasındaki ağır bavulunu her zaman dikkatle kilitlediği hizmetçilerin dikkatini çekmiş. Oda hizmetçisi Marie Devine de çok sevililiymiş. Kendisi otelin başgarsonuyla nişanlıymış. Onun adresini elde etmek zor olmadı, Montpellier’de Rue de Trajan 11 numarada oturuyordu. Tüm bu bilgileri not defterime kaydettim, daha iyisini Holmes bile yazamazdı.

Ancak Lady'nin neden birdenbire otelden ayrıldığı açıklığa kavuşmadı. Lozan'da görünüşe göre çok mutlu bir hayat sürüyormuş. Tüm zamanını denize bakan şık döşenmiş odasında geçiriyormuş, ancak Lady Carfax bir haftalık kirasını peşin ödediği halde birden otelden ayrılmış. Oda hizmetçisinin sevgilisi Jules Vibart'ın gözüne çarpan bir şey vardı: Lady otelden ayrılmadan önce onu uzun boylu, esmer ve sakallı bir adam ziyaret etmişti. Onun için, "Un sauvage, un véritable sauvage!"¹ dedi genç Fransız tok bir sesle. Adam şehirde bir yerde kirada kalıyormuş. Hanımefendi ne zaman sahilde dolaşmaya çıksa peşine takılıp laf atıyormuş. İngilizmiş ama adını bilen yokmuş. Hanımefendi Lozan'ı hemen terk etmiş. Jules Vibart'a ve nişanlısına göre Hanımefendi'nin bu ani gidişinin sebebi ziyaretçisiydi. Ancak genç adam Marie'nin neden hanımından ayrıldığını söylemedi ya da söylemek istemedi. Bilmek istiyorsam Montpellier'ye gidip bunu ona sormalıyım.

Araştırmamın ilk kısmı böylece sonlandı. İkinci kısmı Lady Carfax'ın Lozan'dan ayrıldıktan sonra kaldığı yerde sürecekti. Kadın peşine kimse düşmesin diye gideceği yeri gizli tutmuştu. Yoksa bavulunu önceden Baden'e yollatabilirdi, ama bu bavul Baden'e başka yollarla ulaşmıştı. Bunu Cook Seyahat Bürosu'nun direktöründen öğrendim. Holmes'e şimdiye kadarki araştırmalarımı ve yaptıklarımı içeren bir rapor gönderdikten sonra Baden'e gittim. Cevap

1 Yabani, tam bir yabaniydi. (fr)

olarak kendisinden övgü dolu ama yine de biraz alaycı bir telgraf aldım.

Gittiğim yerde Lady'nin izini takip etmek hiç de zor olmadı. Lady Frances on dört gününü Englischer Hof otelinde geçirmişti. Orada Doktor Schlessinger ve karısıyla tanışmış, onlarla arkadaş olmuştu. Doktor Güney Amerikalı bir misyonerdı. Çoğu yalnız kadın gibi Lady Frances artık kendini dine vermiş ve böylece huzur bulmuştu. Doktor Schlessinger ilginç biriydi, o da kendini mesleğine adanmıştı. Dinî görevi sırasında yakalandığı ağır bir hastalığı henüz atlatmış olması Frances'i çok etkilemişti ve Bayan Schlessinger'le nekahet devrindeki kocasına çok yardım etmişti. Otel direktörünün anlattığına göre adam verandaya konmuş bir koltukta, iki hastabakıcısıyla vakit geçiriyormuş. Özellikle Medyen halkına dair eski yazıların bir haritasını çıkarıyor ve bu arada bir de monograf yazıyormuş. Bu arada sağlığı oldukça düzelince karısıyla birlikte Londra'ya dönmüş. Lady Frances de onlarla birlikte gitmişti. Bu tam üç hafta önce olmuştu ve o zamandan beri onlardan bir haber alınmamıştı. Oda hizmetçisi Marie'ye gelince, kızcağız onlardan birkaç gün önce gözyaşları içinde çekip gitmişti. Öbür hizmetçiye söylediğine göre bir daha asla hanımının yanında çalışmayacaktı. Ayrılmadan önce Doktor Schlessinger tüm hesapları kendi ödemişti.

"Ayrıca," diye ekledi otel sahibi. "Lady Carfax hakkında bilgi edinmek isteyen tek insan siz değilsiniz. Bir hafta önce aynı şeyleri bilmek isteyen biri daha çıkageldi."

“Adını verdi mi?”

“Hayır, acayip bir tipi vardı ama o da İngilizdi.”

“Yabani biri miydi?” diye sordum. Ünlü dostumun zincirine uyan bir halka bulmuştum sanki.

“Aynen öyle. Tam üstüne bastınız. İri yarı, sakallı ve yüzü güneşten yanmış bir adam. Şık bir otelden çok köylü meyhanesine yakışan bir tip. Pek dalaşmaya gelmeyen biri gibi görünüyordu.”

Sis dağıldıkça şahıslar belirginleşiyor ve esrar perdesi kalınlaşıyordu. Önce şu iyi kalpli ve cesur kadın, sonra onu gölgesi gibi şehirden şehire durmadan takip eden gizemli adam... Kadın ondan korkuyordu yoksa Lozan’dan ayrılmazdı. Fakat adam yine onun peşine takılmıştı, er veya geç ona saldıracaktı. Belki de saldırmıştı bile! Onun için mi uzun süredir hanımefendiden haber alınmadı? Beraber olduğu kişiler zavallı kadını o vahşi adamın tehdidinden ya da şantajından kurtaramazlar mıydı? Bu inatçı takip sonunda nasıl korkunç bir plan hazırlanmıştı o herif acaba? Adamın niyeti neydi? Çözmek gereken mesele buydu!

Holmes’e yazdığım mektupta işin köküne ne kadar da çabuk ulaştığımı belirttim. Cevaben aldığım telgrafta Holmes, Doktor Schlessinger’in sol kulağını tarif etmemi istiyordu.

Holmes’ün espri anlayışı oldum olası tuhaftır ve bazen insanı yaralar. Bu yüzden bu isteğine aldırış etmedim.

Dostumun bu cevabı geldiğinde ben Montpellier'ye varmış, oda hizmetçisi Marie'yi aramakla meşguldüm. Kızı bulmam zor olmadı ve bu meselenin çözümünde işe yarayacak tüm bilgileri ondan edindim. Kendisi aslında sadık bir kızdı. Hanımını terk etmişti, çünkü o artık emin ellerdeydi. Marie yakında evleneceğine göre nasıl olsa görevinden ayrılacaktı. Üzülerek söylediğine göre son zamanlarda hanımı ona karşı öfkeliymiş ve kendisini itham altında bırakacak sorular yöneltiyormuş. İşte bu yüzden ayrılmak Marie'ye zor gelmemişti. Lady Frances onun banka hesabına düğün hediyesi olarak elli sterlin göndermişti. Marie hanımının Lozan'dan ayrılmasına neden olan yabancı adamdan da kuşkulanıyordu. Bir sahil gezisinde o adamın hanımının bileğini nasıl sıkıldığını görmüştü. Tutkulu ve insanın içine dehşet salan bir adamdı bu ve Marie hanımının sırf korktuğu için Schlessinger'lerle birlikte Londra'ya gittiğine inanıyordu. Kendisi Marie'ye bu konuda hiçbir şey söylememişti ama kız onun devamlı huzursuzluğunu buna bağlıyordu.

Anlattıkları bitince kız birden sandalyesinden fırladı, yüzü korkudan allak bullak olmuştu.

“İşte o uğursuz herif yine burada! Baksanıza, hâlâ hanımı arıyor. Demin sözünü ettiğimiz adam burada!”

Oturma odasının açık penceresinden dışarı baktığımda koskoca bir adam gördüm. Siyah sakalının çevirdiği yüzü güneşten yanmıştı. Sokağın ortasında ağır ağır yürüyor ve her evin numarasına bakıyordu. Hiç kuşkusuz o da benim gibi hanımefedinin nerede olduğunu öğrenmek amacıyla

Marie'ye ulaşmak istiyordu. O anda aklıma bir şey geldi, dışarı fırlayarak onunla konuştum:

“Siz İngiliz misiniz?”

“Size ne!” diye homurdandı öfkeyle.

“İsminizi sorabilir miyim?”

“Hayır, soramazsınız!” diye kararlılıkla karşılık verdi.

İçine düştüğüm durum hiç de hoş değildi doğrusu, ama konuşmak daha iyi olacaktı.

“Lady Frances Carfax nerede?” diye sordum.

Bana şaşkın şaşkın baktı.

“Ona ne yaptınız? Neden hep peşindesiniz? Cevap bekliyorum.”

Bunun üzerine adam bir kaplan gibi kükreyerek üzerime atıldı. Normalde dövüşebilirim, ama adam beni demir gibi ellerle yakaladı. Kudurmuş gibiydi, boğazıma sarıldı. Bilincimi yitirmek üzereydim ki sokağın karşı tarafındaki meyhaneden çıkan mavi gömlekli bir amele elinde bir değnekle bize koştu. Saldırganımın ön koluna bir darbe indirince beriki beni bıraktı. Ağzından köpükler saçarak bir an karşımda durdu. Tekrar saldırmayı düşündüyse de sakalının örttüğü ağzından anlaşılmasa sözcükler çıkararak az önce çıktığı eve geri döndü. Yanımda duran kurtarıcıma teşekkür etmek istedim.

“Bak ne yaptın Watson! Seni gece ekspresiyle Londra’ya yollasam daha iyi olacak galiba,” dedi.

Bir saat sonra Sherlock Holmes her zamanki kıyafetiyle otel odamda karşıma geçmişti. Ani ama tam zamanında ortaya çıkmasının açıklaması çok basitti. Londra’dan birkaç günlüğüne ayrılabilmişti ve yaptığı plana göre hareket edeceğimi düşünerek kaldığım yeri bulmuştu.

“Ne araştırma yaparmışsın ama!” dedi. Canı sıkındı. “Şimdiye kadar yaptıklarınla karşımızdakini uyarmış oldun, ama bildiklerimize hiçbir şey eklenmedi.”

“Alay et bakalım! Daha iyisini yapabileceğinden ne kadar da eminsin,” diye karşılık verdim. Biraz kırılmıştım.

“Kesinlikle daha iyisini yapardım. Şuna bir bak, Philip Green ki o da seninle aynı otelde kalıyor, kapsamlı bir araştırmanın hareket noktasını sunuyor bize,” diyen dostum gümüş tepsi içinde getirilen bir kartviziti bana uzattı. Ardından sokakta karşılaştığım serseri çıkageldi. Beni görünce ürktü.

“Bay Holmes, bunun anlamı ne?” diye sordu şaşkınlıkla. “Sizin mektubunuzu aldıktan sonra hemen buraya geldim, ama bu adamın bizim işimizle ilgisi ne?”

“Bize bu konuda yardım eden emektar dostum ve meslektaşım Doktor Watson’ı takdim edeyim size.”

Yabancı güçlü elini uzatarak özür dilercesine bir şeyler kekeledi.

“Umarım sizi incitmemişimdir! Bana ‘Ona ne yaptınız?’ dediğiniz anda kendimi kaybettim ... Zaten son günlerde kafam pek çalışmıyordu. Sinirlerim çok gergin ... Ama yakında geçer. Önce size şunu sorayım, Bay Holmes! Benim varlığımdan nasıl haberdar oldunuz?”

“Lady Frances’in dadısı Bayan Dobney ile iletişim kurdum.”

“Ah evet, onu hatırlıyorum.”

“Bayan Dobney de sizi unutmamış. Güney Afrika’ya gitmeyi daha uygun bulduğunuz günü de hatırlıyor.”

“Siz bütün hayat hikâyemi biliyorsunuz sanırım! Artık sizden bir şey saklamama gerek yok. Yalnız yemin ederim Bay Holmes, bu dünyada hiçbir erkek bir kadına benim olduğum kadar âşık olamaz! Gençken çok haşarı bir delikanlıydım ama çevrem de çok kötüydü. O, benim karşıma taze kar gibi çıkıverdi, ama kabalığıma tahammül edemedi. Çetelere karıştığımı duyunca benimle ilişkiyi kesti. İşin tuhafı, benden hoşlanıyordu da. Sırf benim yüzümden bunca yıl yalnız yaşadı. Aradan yıllar geçti, ben Barberton’da çok para biriktirdim. O zaman onu ararsam belki razı edebilirim diye düşündüm, çünkü duyduğuma göre hâlâ evlenmemişti. Onu Lozan’da yine buldum ve aklıma gelen her çareye başvurdum. Bana karşı biraz yumuşadığını fark ettim, ama öyle inatçı ki! Onu son kez aradığımda kaçıp gittiğini öğrendim. Peşinden gittim ve Baden’de onu uzaktan gözledim. Derken dadısının burada, Montpellier’de olduğunu işittim. Ben kaba saba bir

herifim. Doktor Watson öyle konuşunca tepem attı. Ama söyleyin lütfen, Lady Frances'e neler oldu?"

"Bizim de öğrenmek istediğimiz şey bu zaten," dedi Holmes gayet ciddi bir sesle. "Sizin Londra'daki adresiniz ne, Bay Green?"

"Langham Hotel'den bana her zaman ulaşabilirsiniz."

"O zaman bir öneride bulunacağım: Hemen o otele dönün ve sizi çağırınca kadar orada kalın. Fazla umut vermeyeyim ama Lady Frances'in kurtulması için elimizden geleni yapacağımızdan emin olun. Şu anda daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Şu kartı size vereyim, buna bakarak bizimle temasa geçebilirsiniz ... Sana gelince Watson, seyahat çantanı hazırlasan iyi olacak. Ben bu arada Bayan Hudson'a yarın akşam için iki aç insana zengin bir masa kurmasını tembihleyeyim."

Baker Caddesi'ne vardığımızda bize bir telgraf gelmişti. Holmes onu okurken, "Harika!" diye haykırdı. Sonra pusulayı bana fırlattı.

KESİK YA DA KOPUK.

Telgrafın İçeriği buydu, Baden'den gönderilmişti.

"Bunun anlamı ne?" diye sordum.

"Benim saçma olarak algılanan bir sorum vardı hani, şu rahibin sol kulağının tarif edilmesini istiyordum ... Hatırlıyoursundur belki."

“Ben bir daha Baden’e gitmemiştim, tabii araştıramadım.”

“Doğru. Ben bu yüzden aynı soruyu Englischer Hof Oteli’nin müdürüne sormuştum, işte cevabı önünde duruyor.”

“Peki bundan ne çıkardın sen?”

“Çok kurnaz ve tehlikeli bir herifle karşı karşıya olduğumuzu. Şu Güney Amerikalı misyoner, Doktor Schlessinger hazretleri aslında Avustralya’da ‘Aziz Peters’ diye ün salan, acımasız bir çetenin üyelerinden biri. Sakın bunu küçümseme, çünkü o genç ülkede öyle caniler yetiştirdi ki! Bu nazik beyin uzman olduğu alan, yalnız yaşayan iyiliksever hanımların dinsel duygularını sömürerek onları hiç utanmadan dolandırmak. İngiltere’deki sözüm ona kocasının adı aslında Fraser. Kendini onun refakatçisi gibi gösteriyor hep. Bu misyoner çiftin davranışlarına ve taktiklerine bakınca onların kimliğini araştırmam gerektiğine karar verdim. Avustralyalı adam gerçekten 1889’da Adelaide’de doğmuş. Bir handaki boğuşmada rakibi tarafından kulağı ısırılmış. O zaman şüphelerimde haklı olduğum meydana çıktı. Zavallı kadın hiçbir şeyden korkmayan, acımasız bir çiftin tuzağına düşmüş Watson. Onu öldürmüş olmaları da mümkün. Eğer yaşıyorsa kesinlikle bir yerde tutsaktır ve ne Bayan Dobney’e ne de başka bir arkadaşına mektup yazacak durumda değildir. Belki de Londra’ya hiç gelmedi ya da başka bir yerde tutuluyor. Ama ilk olasılığı es geçiyorum, çünkü yabancıların sicilini Scotland Yard’ı aldatacak şekilde kimse değiştiremez. İkinci olasılık da bana pek inandırıcı gelmiyor. Bu dolandırıcılar bir insa-

nı zorla bir yerde alıkoyacaklarsa, bunun için başka bir yer bulmaları çok zor. Evet, bana kalırsa Lady şu anda Londra'da. Şu anda bir şey yapamayacağımıza göre önce sabırla akşam yemeğimizi yesek iyi olacak. Akşamın geç saatinde Scotland Yard'a uğrayıp dostumuz Lestrade'la bir çift laf etmek istiyorum.”

Ancak ne polis ne de Holmes bir çözüm bulamadılar. Aradığımız üç kişi milyonluk Londra kentinde yer yarılmış da içine girmişlerdi sanki. Gazeteye verilen akıllıca tasarlanmış ilânlar bir sonuç vermedi. Schlessinger'in görülebileceği meyhaneler araştırıldı, eski suç ortakları gözlemlendi, ama hepsi kendilerini ondan uzak tutmuştu. Derken araştırmalara bir hafta ara verildikten sonra bir umut doğdu. Bevington'daki Westminster Road'da eski İspanyol stili gümüş bir küpe rehine verilmişti. Rehine bırakan kimse bir rahipti. İri yarıydı ve sinekkaydı tıraş olmuştu. İsmi ve adresi sahteydi tabii. Kulağının niteliği emanetçinin gözünden kaçsa da tarifi Schlessinger'e uyuyordu. Sakallı dostumuz son yolladığımız haberden bir saat sonra çıkageldi. Elbiseleri hâlâ vücuduna bol geliyordu. Endişeden ve huzursuzluktan kurtulamamıştı.

“Ah, ne olur bir şeyler yapın!” diye yakındı yine. Neyse ki Holmes onun bu isteğini yerine getirdi.

“Elmasları elden çıkarmaya çalışıyor. Artık onu yakalayabiliriz.”

“Lady Frances'in başına bir şey mi geldi yoksa?” diye sordu Bay Green korku içinde.

Holmes düşünceli düşünceli kafasını iki yana salladı.

“Diyelim ki Lady şu anda ellerinde tutsak. Onu serbest bırakırlarsa kendilerini tehlikeye atmış olurlar. Bu yüzden en kötü olasılığı hesaba katmalıyız.”

“Ben ne yapabilirim?”

“Bu kişiler sizi tanımıyor, değil mi?”

“Tanımıyor.”

“Adam bu kez başka bir emanetçiye giderse işe baştan başlamalıyız. Kendisine uygun bir fiyat verilip fazla sorulmayacak. Adam nakit paraya ihtiyacı olduğu anda yine Bevington’a gelecektir. Ben size bir mektup vereyim, onu dükkân sahibine gösterirseniz sizi dükkânda bekletir. Bizim dolandırıcı geldikten sonra onu evine kadar takip edin. Ama sakın akılsızca bir şey yapmaya kalkmayın, şiddete başvurmayın! Bilgim ve rızam olmadan bir şey yapmayacağınıza dair bana söz verin!”

İki gün boyunca Philip Green’den bir haber alamadık. Üçüncü günün akşamı odamıza dalıverdi. Rengi atmıştı, iri vücudunun her adalesi titriyordu.

“Onu bulduk! Onu bulduk!” diye haykırdı. Heyecandan kekeliyordu. Holmes onu sakinleştirerek bir koltuğa oturttu.

“Sakin olun! Şimdi her şeyi sırasıyla anlatın.”